

Aquest mes es commemoren els 25 anys del que en el seu moment va ser anomenat el cas Scala, l'incendi i destrucció de la coneguda sala de festes de Barcelona esdevinguda el diumenge 15 de gener de 1978, que va provocar la mort de quatre treballadors i va servir al govern de la UCD per a criminalitzar l'anarquisme i evitar la reorganització de la Confederació Nacional del Treball (CNT), el sindicat més important de Catalunya des de la seua fundació, el 1910, fins a la fi de la Guerra Civil. Avui, a vint-i-cinc anys de distància, són molts els temes de reflexió que suggereix aquell episodi històric.

La CNT, vint-i-cinc anys del cas Scala

En primer lloc, caldria fer referència a la impossibilitat històrica de reconstruir la CNT i de recuperar el paper que l'anarquisme i l'anarcosindicalisme havia representat en el si del moviment obrer als Països Catalans. Quines foren les raons finals d'aquesta impossibilitat? Fins a quin punt el cas Scala va exercir un paper definitiu en el fracàs final? Com hi van intervenir les diferències —a vegades greus— que van aparèixer dins del moviment? O és que, simplement, els canvis econòmics i socials que s'havien esdevingut a la societat catalana havien convertit l'anarquisme en un moviment anacrònic i obsolet? És difícil respondre en un sentit unívoc, sobretot tenint en compte que tot just iniciada la transició semblava que la CNT anava a recuperar part de la importància històrica que havia assolit. Tanta, que va acabar fent por als poders de l'estat.

Perquè, en segon lloc, el cas Scala va ser un dels episodis —ben segur que no l'únic— d'allò que anys més tard, i en referència a altres fenòmens, seria anomenat "guerra bruta". No era un cas nou en la història dels serveis policials espanyols respecte a la CNT. La postguerra, en plena clandestinitat franquista, havia conegut algun cas clamorós. I, fins i tot, a començaments del segle XX, en l'època de les bombes, s'havia produït algun exemple d'infiltració de confidents en el moviment anarquista. Ara, però, la situació es produïa quan l'anarcosindicalisme apareixia a la llum pública amb la voluntat d'esdevenir un moviment legal, disposat a contrastar democràticament les seues propostes. Però l'expansió que anava assolint l'anarquisme feia por als poders establerts. I no hi ha més enemic de la democràcia que la por. Algun dia caldria conèixer tot allò que es va esdevenir a les clavegueres de l'estat durant els anys de la transició democràtica.

Finalment, caldria plantejar què se n'ha fet, de la rica herència cultural, tan multiforme, de l'anarquisme a la societat actual. On són els valors de solidaritat i fraternitat universals, els ideals llibertaris d'emancipació integral de l'individu que havia anat defensant al llarg de la seua història? A banda de les estructures del moviment llibertari que encara perviuen, en sindicats, en ateneus i centres culturals, potser fóra convenient recordar que molts moviments pacifistes i antimilitaristes, el moviment *okupa*, els ecologistes i naturistes, els antiglobalitzadors, etc., molt arrelats entre importants sectors de la joventut actual, beuen directament de les fonts llibertàries, d'una experiència que forma part de la nostra història i que, indubtablement, posseeix una clara projecció de futur. A menys, és clar, que ja haguem arribat a la fi de la història.

"Caldria plantejar què se n'ha fet, de la rica herència cultural, tan multiforme, de l'anarquisme a la societat actual. On són els valors de solidaritat i fraternitat universals, els ideals llibertaris d'emancipació integral de l'individu que havia anat defensant al llarg de la seua història?"